

Arrest

nr. 204 408 van 28 mei 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. ZWART
Roemeniëstraat 26
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 4 september 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 augustus 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 februari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat L. ZWART en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten. U bent afkomstig van het dorp Zangoy in het district Behsud in de provincie Nangarhar. U bent Pasjtoen en hangt het soennitische geloof aan.

Op een vrijdagavond kwamen vier talibanleden uw huis bezoeken. Ze vroegen de medewerking van u en uw vader. Uw vader weigerde echter, waarna de vier taliban vertrokken. Uw vader ging een aantal dagen na dit bezoek langs bij de malik, maar die zei hem dat hij jullie niet kon helpen.

Twee maanden later ontvingen jullie een dreigbrief van de taliban. In de twee maanden tussen het bezoek en de eerste brief gebeurde er niets. Jullie werden ook niet gecontacteerd door de taliban. Na het ontvangen van de eerste brief ging uw vader opnieuw naar de malik, die hem nog steeds niet kon helpen. Een maand later kwam een tweede brief van de taliban. De dag nadat jullie de tweede dreigbrief van de taliban hadden ontvangen, verdween uw vader. Uw moeder contacteerde uw oom aan moederszijde. Hij nam u mee naar Kabul, vanwaar hij een smokkelaar regelde die u naar Europa kon brengen. U verliet de regio vijf dagen later.

U heeft Afghanistan verlaten in september 2016. U bent België binnengekomen op 17 oktober 2016 en vroeg twee dagen later asiel aan.

Na uw vertrek uit de regio kwamen de taliban nog éénmaal langs bij uw huis. Ze vroegen naar u en uw vader en bedreigden uw moeder. Ze zeiden dat ze u overal zouden vinden en u vervolgens zouden doden.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende documenten neer: uw taskara, een vertaling van uw taskara, een kopie van de taskara's van uw vader en moeder, een kopie van de paspoorten van uw vader en moeder en twee dreigbrieven van de taliban.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

U verklaart dat vier talibanleden uw huis kwamen bezoeken op een avond. Ze vroegen de medewerking van u en uw vader. Uw vader weigerde echter (CGVS, p. 9). Twee maanden later ontvingen jullie een dreigbrief (CGVS, p. 9). Een maand later kwam een tweede brief (CGVS, p. 13). De dag na de tweede dreigbrief verdween uw vader (CGVS, p. 9). Uw verklaringen over de rekrutering van de taliban in Zangoy kunnen niet overtuigen. Uw verklaringen zijn immers moeilijk in overeenstemming te brengen met de informatie over rekrutering door de taliban waarover het CGVS beschikt. Uit de informatie van het CGVS blijkt dat rekrutering door de taliban veelal op vrijwillige basis gebeurt. Dit gebeurt omwille van werkloosheid, geldnood, beveiliging tegen andere gewapende milities, ideologische overtuiging enzovoort. Gedwongen rekrutering kan gebeuren in gebieden waarin de taliban tijdelijk meer manschappen nodig hebben, maar dit gebeurt uitzonderlijk. Wat betreft de situatie in Nangarhar wordt vermeld dat de taliban in tijden van nood hulp vragen aan de bevolking in overleg met de stamouderen van de regio. Zij doen beroep op onder andere religieuze argumenten, eergevoel en culturele codes om de steun van de stamouderen te verkrijgen. De geleverde steun komt dan meestal in de vorm van geld, voedsel of het weigeren van onderdak aan strijders van Islamitische Staat. De taliban verkiezen om eigen strijders in te zetten bij gevechten en zullen de lokale stammen slechts uitzonderlijk vragen om enkele lokale strijders af te staan om tijdelijk een aanval tegen hen af te slaan. Deze elementen ontbreken echter in uw verklaringen.

Zo verklaart u dat de taliban niet veel naar uw eigen dorp kwamen. U verwijst naar uw eerdere verklaringen over de bezoeken van de taliban aan uw huis in Zangoy. Opmerkelijk is tevens dat u aanvankelijk stelt dat u niet op de hoogte bent van enige andere bezoeken van de taliban aan anderen in Zangoy (CGVS, p. 8). Nochtans geeft u aan dat de taliban u en uw vader nodig hadden voor een bepaalde missie (CGVS, p. 10). Het is dan ook opmerkelijk dat ze bij uw huis zouden langskomen, maar verder niemand anders zouden bezoeken in Zangoy in verband met deze missie. Gevraagd waarom de taliban net u en uw vader nodig hadden, zegt u dat veel talibanleden omkwamen en ze nieuwe leden nodig hadden (CGVS, p. 11). Gevraagd of de taliban ook andere dorpelingen aanspraken om deel te nemen aan hun strijd, antwoordt u dat de taliban niet zomaar iedereen verzamelen en vragen om deel te nemen aan de strijd (CGVS, p. 11). U stelt dat de taliban van deur tot deur gaan om mensen te rekruteren (CGVS, p. 11). In het licht van uw verklaringen is het dan ook opmerkelijk dat u niet in staat bent informatie te geven over de andere bezoeken van de taliban in uw dorp. Later in het gehoor geeft u wel aan dat de mensen in de moskee zeiden dat de taliban ook bij hen waren langsgeslagen (CGVS, p. 12). Het is evenwel opmerkelijk dat u eerst stelt dat u geen informatie heeft over andere bezoeken in het dorp wanneer u hier expliciet naar gevraagd wordt, maar later in het gehoor wel aangeeft dat anderen hierover spraken (CGVS, p. 8 en p. 12). U blijft echter vaag over deze andere bezoeken.

Zo weet u niet hoe de anderen gereageerd hebben op de taliban toen zij hen kwamen bezoeken en heeft u ook geen idee of zij ook brieven ontvingen (CGVS, p. 12-13). Uw opeenvolgende verklaringen over de bezoeken van de taliban in uw dorp doen sterk twijfelen aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Verder is het opvallend dat u helemaal geen informatie kan meedelen over de missie waarvoor de taliban plots extra mankrachten nodig hadden. U geeft aan dat er vier talibanleden bij u thuis kwamen en vertelden dat ze mensen nodig hadden om jihad te doen. Gevraagd wat ze precies zeiden over de missie die ze planden, herhaalt u slechts dat ze mensen nodig hadden (CGVS, p. 10). Nogmaals gevraagd wat voor missie de taliban dan concreet planden, stelt u dat het hun missie is te vechten en zelfmoordaanslagen te plegen (CGVS, p. 10). Gevraagd hoe het komt dat ze plots extra mensen nodig hadden, antwoordt u simpelweg dat ze mensen nodig hadden (CGVS, p. 11). Uit de info van het CGVS blijkt, zoals hierboven reeds is aangegeven, dat gedwongen rekrutering slechts zeer zelden voorkomt. Het is echter mogelijk dat de taliban over gaan tot gedwongen rekrutering in tijden van nood. Dat u echter geen enkele informatie kan meedelen over wat de taliban van plan waren en waarom ze plots strijders nodig hadden, ondergraaft de geloofwaardigheid van uw relaas.

Bovendien blijkt nergens uit uw verklaringen dat de taliban beroep deden op culturele codes of stamouderen voor deze rekrutering. Zo is het opmerkelijk dat u geen idee heeft of de vier talibanleden die langskwamen bij uw huis afkomstig waren uit uw regio, noch welke stam of etnie ze hadden (CGVS, p. 11). Ook verklaart u dat er tijdens het gesprek tussen de vier talibanleden en uw vader bij jullie thuis niet gesproken werd over stamverbanden (CGVS, p. 11). Expliciet gevraagd of de taliban spraken met de ouderen en maliks en afspraken maakten over rekrutering, stelt u dat dit niet gebeurde en dat ze van huis tot huis gingen (CGVS, p. 11). Uit de bovengenoemde informatie blijkt echter dat de taliban beroep doen op onder andere culturele codes om de steun van de stamouderen te verkrijgen. Al deze elementen ondergraven de geloofwaardigheid van de door u voorgehouden rekrutering door de taliban.

Ook de verwijzing naar het plegen van zelfmoordaanslagen in één van de dreigbrieven die u voorlegt op het CGVS doet twijfels rijzen (zie vertaling document 3 in map documenten). Immers, uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat plegers van zelfmoordaanslagen meestal verarmde jongeren zijn uit de vluchtelingenkampen in Pakistan of uit het zuiden en zuidoosten van het land, die gebrainwasht zijn in de madrassas. Volgens de voorhanden zijnde informatie is het onwaarschijnlijk dat uitvoerders van zelfmoordaanslagen met dwang worden gerekruteerd.

Tenslotte zijn uw verklaringen over het verblijf van uw jongere broer in Zangoy onwaarschijnlijk. U verklaart dat uw broer I. ondergedoken leeft (CGVS, p. 5). Gevraagd waar uw broer dan verblijft, geeft u aan dat hij vaak thuis is maar op het moment dat er op de deur geklopt wordt en hij ziet dat er een groepering aan de deur is, wegloopt langs de achterdeur en via de velden (CGVS, p. 5). Dat u later in het gehoor dan aangeeft dat de taliban slechts eenmaal langskwamen bij uw huis na uw vertrek uit de regio lijkt tegenstrijdig met wat u eerder zei over uw broer, namelijk dat elke keer als een groepering voor de deur staat uw broer ontsnapt via de achterdeur (CGVS, p. 6). Gevraagd of de taliban slechts eenmaal na uw vertrek langskwamen, stelt u van wel. U vervolgt dat u enkel weet heeft van het ene bezoek (CGVS, p. 6). Geconfronteerd met uw eerdere uitspraak dat uw broer telkens vlucht als een groepering aan de deur staat, herhaalt u simpelweg dat hij over de muur klimt en wegloopt (CGVS, p. 6). Nogmaals gesteld dat u spreekt over één bezoek van de taliban, maar tegelijk zegt dat uw broer telkens wanneer een groepering voor de deur stond wegliep, vertelt u naast de kwestie dat als uw broer niet wegloopt hij zou worden meegenomen voor de jihad (CGVS, p. 6).

Bovendien is het opmerkelijk dat de taliban nog éénmaal langskwamen om naar u en uw vader te vragen, maar klaarblijkelijk niet vroegen naar uw broer I. (CGVS, p. 6). Nochtans verklaart u dat de taliban leden nodig hadden voor een zekere missie. Dat het bijgevolg niet mogelijk zou zijn voor u om in Zangoy te blijven, maar voor uw broer wel, is merkwaardig. Gevraagd hoe het komt dat het voor uw broer I. mogelijk was in Afghanistan te blijven en voor u niet, stelt u dat uw broer niet vrij is en dat hij ondergedoken leeft (CGVS, p. 15). Uw verklaringen hieromtrent overtuigen echter niet. U geeft verder aan dat het financieel niet mogelijk was voor uw broer I. om met u mee te reizen (CGVS, p. 15).

In het licht van het geheel van bovenstaande vaststellingen is het niet geloofwaardig dat de Taliban uitgerekend u persoonlijk viseren om te rekruteren. Uw verklaringen hieromtrent kunnen bijgevolg niet overtuigen.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen leidt tot de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u voorgehouden problemen met de taliban. Deze elementen vormen dus geen basis voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van internationale bescherming, met name de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegt ter staving van uw asielaanvraag zijn niet in staat bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uw taskara vormt slechts een bewijs van uw identiteit en nationaliteit, waar voorlopig niet aan getwijfeld wordt.

Wat betreft de taskara's en paspoorten van uw ouders dient te worden opgemerkt dat deze documenten kopieën betreffen waarvan onmogelijk de authenticiteit kan worden nagegaan. Bovendien moet worden gewezen op uw opeenvolgende, tegenstrijdige verklaringen omtrent deze documenten (CGVS, p. 3-4 en p. 16-17).

Wat de inhoud van de eerste dreigbrief van de taliban betreft, doet de verwijzing naar rekrutering met het oog op zelfmoordaanslagen, zoals hierboven reeds aangehaald, sterke twijfels rijzen over de authenticiteit van het document. Daarnaast moet worden opgemerkt dat uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Documenten uit niet-officiële bronnen, zoals dreigbrieven, zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan 'officiële' stukken. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongelooftwaardigheid van uw relaas te herstellen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden.

UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 9 juni 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad echter groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met berm bommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid geviséerd worden. De meeste incidenten vallen nog steeds onder de categorie security enforcements. Deze omvatten vooral arrestaties, het oprollen van wapenopslagplaatsen, en het onschadelijk maken van IED's. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Afghaanse veiligheidsdiensten om geweld te voorkomen.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan.

Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Gevraagd naar de veiligheidssituatie in uw dorp Zangoy, stelt u dat die niet goed was (CGVS, p. 7). U verklaart dat er niet ver van uw huis een Amerikaanse basis was en dat er vanaf de overkant van de rivier geschoten werd door taliban in de richting van deze basis (CGVS, p. 7). Wanneer er echter dieper wordt ingegaan op gebeurtenissen en incidenten in uw dorp, blijkt u daar nauwelijks enige concrete informatie over te kunnen meedelen. U geeft aan dat de taliban vochten en dat er helikopters waren. Gevraagd of deze gevechten gevolgen hadden voor de inwoners van het dorp Zangoy, stelt u dat er bombardementen waren aan de andere kant van de rivier waar de taliban zich schuil hielden. U voegt toe dat er langs die kant van de rivier geen problemen waren (CGVS, p. 8). Vervolgens wordt u gevraagd uit te klaren aan welke kant van de rivier er problemen waren. U verklaart dat er geen probleem was aan uw kant van de rivier. U geeft wel aan dat er soms verdwaalde kogels waren in uw dorp, die misschien bij toeval iemand konden raken (CGVS, p. 8). Gevraagd of dit ook werkelijk gebeurd is, stelt u dat er veel incidenten waren en dat mensen omkwamen (CGVS, p. 8). Gevraagd om over de slachtoffers te praten, stelt u dat u niet goed weet wie omkwam (CGVS, p. 8). Gevraagd of daar dan niet over gesproken werd in Zangoy, moet u toegeven dat er vooral mensen omkwamen in het naburige dorp Nahre Shahi (CGVS, p. 8). Uit uw verklaringen blijkt dus geenszins dat er in uw dorp een grote onveiligheid heerst. Hoewel u aangeeft dat er bombardementen zijn en verdwaalde kogels, slaagt u er niet in nog maar één slachtoffer te noemen dat gevallen is in uw dorp.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48, 48/3, 48/4 en 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van "het beginsel van behoorlijk bestuur van de zorgvuldigheid dat de administratie verplicht zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier in acht worden genomen.", van het algemeen beginsel van formele motivering van bestuurshandeling en voert hij tevens aan dat er een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt. Na een theoretische uiteenzetting van de respectievelijke wetsbepalingen, stelt verzoeker niet akkoord te kunnen gaan met de motieven van de bestreden beslissing en tracht hij de verschillende weigeringsmotieven te weerleggen.

Verzoeker vraagt in hoofddeorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Op 7 maart 2018 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen geworden: een uittreksel uit het EASO "*Country of Origin Information Report: Afghanistan Security Situation*" van december 2017, de COI Focus "*Afghanistan – veiligheidssituatie Jalalabad*" van 20 februari 2018 en de COI Focus "*Afghanistan. Corruptie en documentenfraude*" van 21 november 2017 (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

Ter terechtzitting legt verzoeker een aanvullende nota met volgende stukken: een medisch attest van 19 december 2017, een "*Bilan TIME OUT*" van Fedasil en bevestigingen van de dorpsoudsten (rechtsplegingsdossier, stuk 9).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

2.3.2.1. De Raad benadrukt vooreerst dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden. De Raad stelt vast dat verzoeker niet de minste toelichting geeft op welke manier hij de artikelen 48 en 48/5 van de Vreemdelingenwet geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in hoe artikel 48 van de Vreemdelingenwet geschonden zou zijn, aangezien het bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die daartoe worden gesteld door de internationale overeenkomsten die België binden, als vluchteling kan worden erkend. Het betreft echter een algemeen geformuleerd artikel, dat het recht op asiel of op subsidiaire beschermingsstatus voor bepaalde personen omschrijven doch geenszins een automatisme inhoudt voor personen die zich op de Vluchtelingenconventie *juncto* artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet beroepen om asiel dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen.

2.3.2.2. Verzoeker stelt de taliban te vrezen wegens zijn weigering, evenals deze van zijn om in te gaan op de vraag om met hen mee te werken. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) verzoekers verklaringen over de rekrutering van de taliban in Zangoy niet aannemelijk zijn vermits zij niet in overeenstemming zijn met de informatie uit het administratief dossier; (ii) het niet aannemelijk is dat verzoeker helemaal geen informatie kan meedelen over de missie waarvoor de taliban plots extra mankrachten nodig hadden; (iii) dat verzoeker expliciet aangeeft dat de taliban niet met de ouderen en maliks spraken, noch afspraken met hen maakten over rekrutering staat, verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen nu blijkt dat de taiban onder meer beroep doen op culturele codes om de steun van de stamouderen te verkrijgen; (iv) de verwijzing naar het plegen van zelfmoordaanslagen in één van de dreigbrieven die verzoeker voorlegt verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen nu het erg onwaarschijnlijk is dat uitvoerders van zelfmoordaanslagen met dwang worden gerekruteerd; (v) verzoekers verklaringen over het verblijf van zijn jongere broer I. in Zangoy niet geloofwaardig zijn; (vi) het niet aannemelijk is dat de taliban nog éénmaal langskwamen om naar verzoeker en zijn vader te vragen en klaarblijkelijk niet vroegen naar verzoekers jongere broer I. en (vii) de door verzoeker voorgelegde documenten niet van

die aard zijn dat ze de appreciatie van zijn asielaanvraag in positieve zin kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht.

2.3.2.3. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 4 augustus 2017 (CG nr. X), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.2.4. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Gelet op de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing oordeelt de commissaris-generaal immers op goede gronden dat verzoeker middels zijn verklaringen niet aannemelijk maakt daadwerkelijk vrees te worden gerekruteerd door de taliban.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette asielrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft. Hij komt immers in wezen niet verder dan het louter volharden in zijn asielrelaas, het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, het minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

In zoverre verzoeker nog op algemene wijze verwijst naar zijn minderjarigheid teneinde de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen te verklaren of te weerleggen, benadrukt de Raad vooreerst dat de beslissing van een persoon om zijn land van herkomst te verlaten dermate fundamenteel en ingrijpend is dat hij normaliter bij machte moet zijn desbetreffend een waarheidsgetrouw verhaal te vertellen. Van een persoon die beweert te vrezen voor zijn vrijheid en leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt mag dan ook worden verwacht dat hij coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt, en dat hij de feiten die de aanleiding vormden voor zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige, coherente en geloofwaardige wijze weergeeft aan de overheden bevoegd om kennis te nemen van de asielaanvraag. Ook van een jeugdig persoon kan worden verwacht dat hij duidelijke, volledige, geloofwaardige en doorleefde verklaringen kan afleggen over de gebeurtenissen die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te ontvluchten, hetgeen *in casu* niet het geval is zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, dient vastgesteld dat verzoeker er niet in slaagt de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.3.2.5. De thans door verzoeker bijgebrachte documenten vermogen niet de ongeloofwaardig geachte verklaringen omtrent de feiten die aan de grondslag liggen van zijn asielaanvraag te herstellen.

Waar verzoeker in zijn aanvullende nota (rechtsplegingsdossier, stuk 9) verwijst naar het door hem bijgebrachte psychologisch attest van 19 december 2017 en “*Bilan TIME-OUT*” van Fedasil (stukken 1 en 2) – waaruit blijkt dat hij moeilijkheden heeft om zich te oriënteren, sociale contacten op te bouwen, hij angstig is, onder druk staat en depressieve gedachten heeft – benadrukt de Raad dat uit deze attesten niet blijkt dat verzoekers problematiek hem zou belemmeren in het uiteenzetten van zijn asielmotieven of hem er van zou weerhouden om coherente en geloofwaardige verklaringen af te leggen. Zij zijn dan ook niet van aard om de geloofwaardigheid van zijn verklaringen te herstellen.

De brieven van de dorpsoudsten volstaan evenmin om zijn beweerde problemen met de taliban (stuk 3, rechtsplegingsdossier, stuk 9) alsnog aannemelijk te maken. De brieven werd immers ten behoeve van verzoeker opgesteld en vertonen een duidelijk gesolliciteerd karakter. Bovendien wordt in de documenten geen enkele datum vermeld zodat niet kan worden vastgesteld wanneer de documenten werden opgesteld. Deze documenten met een gesolliciteerd karakter hebben derhalve geen objectieve bewijswaarde en kunnen het asielrelaas van verzoeker dan ook niet staven.

Wat betreft het medisch attest van “*Nangarhar Public Health Hospital*” (stuk 3, rechtsplegingsdossier, stuk 9), kan de Raad slechts vaststellen dat hierin wordt gesproken van een heupontwrichting die vastgesteld werd op 30 juni 2017 bij I.. Een medisch attest vormt evenwel geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde verwondingen werden opgelopen. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen.

2.3.2.6. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, §§ 1, 4-5 van de Vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoeker, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet voert verzoeker aan dat hij nog nooit in de stad Jalalabad gewoond heeft, dat hij daar geen familie heeft en dat het voor hem dus volkomen onmogelijk zou zijn om in die stad te leven. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wijst er in de bestreden beslissing evenwel terecht op dat: *“Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad echter groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar.*

Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.” Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat genoegzaam kan worden vastgesteld dat verzoekers dorp van herkomst, Zangoy, district Behsud, provincie Nangarhar effectief tot het grootstedelijk gebied Jalalabad kan worden gerekend en er wat betreft de beoordeling van het risico op lijden van ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet eenzelfde typologie van het geweld in ogenschouw kan worden genomen (zie map ‘Landeninformatie’, stuk 3, p. 7 (figuur 2) , stuk 3, p. 8 (figuur 3), stuk 4: OCHA, “Nangarhar Province, Beshud district, reference map” (met een uitvergroete kaart van het gebied waar Zangoye gesitueerd is)).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 19 april 2016 in rekening genomen. Het rapport bevestigt nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Deze vaststellingen worden bevestigd door de COI Focus “*Afghanistan. Veiligheidssituatie in Jalalabad*” van 20 februari 2018 (rechtsplegingsdossier, stuk 7). Nergens in deze UNHCR-richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om, voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie rechtsplegingsdossier, stuk 7) blijkt dat het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan worden toegeschreven aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Voor het uitvoeren van hun aanslagen maken de opstandelingen veelvuldig gebruik van de zogenaamde magnetische IED's (MIED's). Het doelwit van deze IED's zijn bijna zonder uitzondering de wagens van Afghaanse veiligheidsdiensten en hooggeplaatste overheidsmedewerkers. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen zonder uitzondering binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen *high profile*-doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid geviséerd worden.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij zowel militaire als burgerdoelwitten geviséerd worden, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden bij aanslagen op doelwitten met een hoog profiel. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijkt uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft.

De impact van de beschreven aanslagen is niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de stad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van “*open combat*” of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Gelet op hogervermelde vaststellingen en de beschikbare informatie stelt de Raad vast dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Er is actueel voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Verder dient erop gewezen dat uit de beschikbare informatie (zie rechtsplegingsdossier, stuk 7) kan worden afgeleid dat de acties van IS in de provincie Nangarhar zijn gericht tegen de taliban en ANSF. Sinds midden mei 2015 braken er verschillende malen hevige en dodelijke gevechten uit tussen strijders van de taliban en IS. Deze gevechten zijn geconcentreerd in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar, die grenzen aan Pakistan.

Met het louter betwisten van dit besluit en het citeren uit persartikels en rapporten, geciteerd in het verzoekschrift, toont verzoeker allerm minst aan dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De door verzoeker aangehaalde informatie ligt, daargelaten de vaststelling dat zij grotendeels betrekking heeft op de veiligheidssituatie in Kabul, immers in dezelfde lijn als de informatie waarop voormelde analyse van de veiligheidssituatie van Jalalabad is gesteund. In zoverre verzoeker verwijst naar het reisadvies van FOD Buitenlandse Zaken van 7 februari 2017 benadrukt de Raad dat een reisadvies slechts gericht is aan Belgische onderdanen die van plan zijn om naar Afghanistan te reizen doch geenszins een leidraad vormt voor de onafhankelijke instanties belast met het onderzoek van asielaanvragen van personen die de Afghaanse nationaliteit bezitten. Uit het reisadvies kan overigens geenszins blijken dat er in Afghanistan actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Ten overvloede merkt de Raad nog op dat uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie', Landinfo "*Afghanistan: The security situation in Nangarhar province*" van 13 oktober 2016) tevens blijkt dat het geweld dat in de districten Behsud en Surkh Rod plaatsvindt, doelgericht van aard is. Het geweld in beide districten is voornamelijk gericht tegen de Afghaanse veiligheidsdiensten, meestal in de vorm van kleinere aanlagen op politieposten en op voertuigen van de veiligheidsdiensten. Daarnaast vonden er in beide districten ook enkele aanslagen plaats op personen die met de overheid worden gelieerd. Hoewel het geweld in de districten Behsud en Surkh Rod voornamelijk doelgericht van aard is, vallen hierbij soms burgerslachtoffers. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen merkt in dit verband evenwel nog pertinent op: "*Gevraagd naar de veiligheidssituatie in uw dorp Zangoy, stelt u dat die niet goed was (CGVS, p. 7). U verklaart dat er niet ver van uw huis een Amerikaanse basis was en dat er vanaf de overkant van de rivier geschoten werd door taliban in de richting van deze basis (CGVS, p. 7). Wanneer er echter dieper wordt ingegaan op gebeurtenissen en incidenten in uw dorp, blijkt u daar nauwelijks enige concrete informatie over te kunnen meedelen. U geeft aan dat de taliban vochten en dat er helikopters waren. Gevraagd of deze gevechten gevolgen hadden voor de inwoners van het dorp Zangoy, stelt u dat er bombardementen waren aan de andere kant van de rivier waar de taliban zich schuil hielden. U voegt toe dat er langs die kant van de rivier geen problemen waren (CGVS, p. 8). Vervolgens wordt u gevraagd uit te klaren aan welke kant van de rivier er problemen waren. U verklaart dat er geen probleem was aan uw kant van de rivier. U geeft wel aan dat er soms verdwaalde kogels waren in uw dorp, die misschien bij toeval iemand konden raken (CGVS, p. 8). Gevraagd of dit ook werkelijk gebeurd is, stelt u dat er veel incidenten waren en dat mensen omkwamen (CGVS, p. 8). Gevraagd om over de slachtoffers te praten, stelt u dat u niet goed weet wie omkwam (CGVS, p. 8). Gevraagd of daar dan niet over gesproken werd in Zangoy, moet u toegeven dat er vooral mensen omkwamen in het naburige dorp Nahre Shahi (CGVS, p. 8). Uit uw verklaringen blijkt dus geenszins dat er in uw dorp een grote onveiligheid heerst. Hoewel u aangeeft dat er bombardementen zijn en verdwaalde kogels, slaagt u er niet in nog maar één slachtoffer te noemen dat gevallen is in uw dorp.*"

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een voogd en een tolk die het Dari machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.6. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig mei tweeduizend achttien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. VAN ISACKER